μας, ἐπιθέλομε νὰ ξεσωμαρίσομε τὸ ἀσήκωτο γομάρι τῶν ἀτιμιῶν μας, καὶ νὰ τὸ φορτώσουμε σὲ τὸν Ἀνεύθυνο. Τοῦ κάμνομε Σύνταγμα κατὰ τὸ κέφι καὶ κατὰ τὴν τύφλα μας. Τόνε θέλομε γραφομηχανὴ γιὰ τὰ ρουσφέτια καὶ τὶς ἀτιμίες μας, μὰ ὅταν ἀκούσουνται τὰ τριξίματα τῆς σαπίλας *Μας*, ὅταν φανερώνουνται τὰ σπυργιὰ τοῦ Σκολαστικισμοῦ *Μας*, φωνάζομε, καὶ τόνε θέλομε νάνε Μέγας Ἀλέξαντρος, ἢ τουλάχιστο, λέει, Κάρολος, λέει, τῆς Ρουμανίας.

Καὶ ἀντὶς νὰ ξεστραβωθοῦμε καὶ νὰ θέσομε τὰ θεμέλια μιᾶς Ἀληθινὰ Λαϊκῆς καὶ Δημοτικῆς Ἐκπαίδεψης, ποῦ μόνο μὲ τέτοια θὰ μπορέσουμε νὰ ὑψώσουμε τὸ λαὸ στὸ Πολίτεμά του, καὶ στὴ ἀταμε-ταξὺ νὰ περιορίσουμε μόνοι μας τὴν ἀχαλίνωτη ὀχλοκρατία, εἴτε παίρνοντας ἀπὸ τοὺς ἀνάξιους τὸ δικαίωμα τοῦ ψήφου, εἴτε δίνοντος 2 καὶ 3 καὶ 5 ψήφους στοὺς Οἰκογενειάρχες καὶ στοὺς γραμματισμένους καὶ σ' ἐκείνους ποῦ πλερώνουνε περισσότερα, ποῦ μόνο ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐλευτερώσουμε καὶ νὰ ἠθικοποιήσομε λιγάκι τὸ Βουλευτὴ καὶ ἐνῶ ἐξακολουθοῦμε νὰ πληαστικολογοῦμε ἀναίσχυντα τὸ Δημόσιο, ἠθέλαμε νὰ μᾶς συμμαζώξῃ ὁ Βασιληᾶς, σάμπως νάταν δυνατὸ νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ τόνε διώξουμε σὲ 24 ὧρες.

Καὶ ὅταν γιὰ τὴν ἡσυχία τῆς κεφαλῆς του, καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσει ἀφορμὴ στοὺς δημοκόπους νὰ ρεζιλέψουνε τοὺς Ἀριστογείτονες, προσπαθεῖ ὅπως μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ ὅτι εἶνε δυνατό, τότε νὰ τὸ Ντεληγιάννη σας μὲ τὶς σανίδες νὰ λέῃ ὅτι φταίουν «Οἱ Ἄλλοι», νὰ τὸ Ραλλάκο σας νὰ δείχνῃ ὑβρίζοντας τὸ Παλάτι, νὰ τὸ Λεβίδη σας, καλέ, τὸν ἐντιμότατο νὰ φωνάζῃ ζήτω ἡ δημοκρατία κτλ. κτλ. κτλ.

Ἔπρεπε ν' ἄσουν' ἐδῶ αὐτὲς τὶς μέρες, νἄβλεπες καὶ νἄκουες κάτι τενεκέδες, δικοσταβίλους, ψωροδασκάλους, ἀπογόνους, καὶ λογιῶν τῶν λογιῶν σαπίλες νὰ φωνάζουνε θριαμβευτικά : «Τὸν ἐδιώξαμε πιά», «ἐλευτερωθήκαμ' ἐπὶ τέλους», «πάει στὸ διάολο» καὶ ἄλλα τέτοια ἀχρεῖα, γιὰ νὰ σκέφτεσαι ἂν ὄχι μόνο περιττὸ καὶ ἀνώφελο, παρὰ καὶ αἰσχρὸ ἀκόμα θάτανε νὰ κάθεστε νὰ δουλεύετε καὶ χαλᾶτε τὸ μυαλὸ καὶ τὸ σηκότισας γιὰ τὸν ἄτιμο αὐτὸ Λαό.

Ξέρουμε πῶς εἶνε πολλοί,—καὶ ἀπίστευτο—δημοτικιστάδες ἀκόμα, ποὺ ἔχουνε ἐνάντιες ἰδέες. Ἂς βγοῦνε νὰ τὶς μολοήσουνε καθαρὰ καὶ ξάστερα. Νὰ τὶς συζητήσουμε.

Γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀκόμη τίποτα ἀπὸ τὸ σάπιο Ἑλλαδικὸ καρποῦζι τοῦ Γιαννόπουλου, ἢ ἂν δὲν θὰ πρέπῃ, νὰ φεύγῃ ὁπωσ-ὅπως, νὰ γίνεται ξένος ὑπήκοος, καὶ δουλεύοντας τίμια σὲ καμιὰ ξένη χώρα νὰ βγάνῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶ του, καὶ νὰ περιμένῃ μὲ πέτρα τὴν καρδιὰ νὰ δῇ τὸ ὁριστικὸ θάψιμο τῶν ὀνείρων τοῦ 21, καὶ τὴν καινούργια ὑποδούλωση—χειρότερη ἀπὸ τοῦ 1454—ποῦ ἑτοιμάζουνε στὸ δυστυχισμένο τὸ ἔθνος οἱ Νεοελλαδικοὶ φιλελεύτεροι Ἐλευτερωτές! καὶ Τυραννοχτόνοι.

Χανιὰ τὶς 4 τοῦ Σεπτέβρη 1906.

ΓΙΑΝΝΗΣ Θ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΚΗΣ

Ὁ πατέρας. Ἐσύ, παιδί μου, τὴν ἔκαμες αὐτὴ τὴ ζουγραφιά ;

Τὸ παιδί. Ναί, πατέρα . . .

Ὁ πατέρας. Καὶ δὲ μοῦ λὲς σὰν τί παρασταίνει ;

Τὰ παιδί. Μὰ δὲ θυμοῦμαι πιά, μπαμπάκα.

Ὁ ἄντρας τῆς κυρίας. Φτάνει πιά ! Μὴν πικραίνεσαι πιὰ τόσο γιὰ τὸ θάνατο τῆς πεθερᾶς σου... Θὰ τὴν ξαναντα μώσεις στὸν ἄλλο κόσμο.

Ἡ κυρία. Ἀλήθεια, ἀλήθεια... Δὲν τὸ σκέφτηκα.

ΒΑΙΔΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ
ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΘΕΟΥΣ—ΦΕΟΥΤΕΣ (Ἀγ6.&30)

Ἄνθρωπος ἄν εἶνε καὶ σεῖς σας,
Κι' ὅλοι κανένας μας παιδί,
Ὦ θεοὶ μεγάλοι,
Ὁμολογεῖστεν πλάνη,
Χαλασμὸς γενεῖτε τὸ χτροῦ,
Ὁ καινεμένος.

Ποῦ τριάντα τρεῖς ὑπάρχετε, σ' ὁ ἄνθρωπος
Μὲ θυσιασμοὺς σᾶς εὐλογοῦν.
Προστατεύετέ μας
Ἐσεῖς, βοηθήσατέ μας,
Στοὺς θεοὺς μιλεῖτε γιὰ μᾶς
Ὦ δοξασμένοι.

Κ' ἀπόπερα τοῦ δρόμου τῶν πρόγονων
Καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν καλῶν,
Στάλαργινὰ τὰ μέρη,
Μὴ μᾶς περιπλανᾶτε,
Κι' ἀγελάδες κι' ἄτια, θεοί,
Χαρίσετέ μας.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

1) Οἱ Πάντες θεοί (Vicve-devàs), εἶνε ἀτμοσφαιρικοὶ θεοὶ τῶν Ἰνδῶν.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΤΟΥ Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΥ

[Οἱ δυὸ ἐκλογικὲς προκήρυξες ποὺ δημοσιεύουμε παρακάτω βρίσκουνται στὸ μεγάλο μου ἱστορικὸν ἀρχεῖο. Ἔχουνε τυπωθῆ στὸ τυπογραφεῖο ἡ «Κεφαλληνία», καὶ καθὼς φαίνεται εἶναι παραρτήματα τῆς ἐφημερίδας «χωρικός». Ὁ Θ. Καροῦσος εἶναι καλόγνωμος πολιτικὸς καὶ μεγαλόκαρδος πατριώτης. Τὸ δείχνουν ἀκόμη κι' αὐτὲς οἱ παρακατινὲς προκηρύξεις, ποὺ δημοσιεύουμε ὄχι μόνον γιὰ τὴ γλῶσσα τους τὴ δημοτική, τὴν καθάρια κεφαλλωνίτικη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὶς ἰδέες του, τὶς περίεργες, μὰ καὶ φωτινὲς σὲ πολλὰ σημεῖα καὶ σφανταχτερές. Στὴ δεύτερη προκήρυξη γίνεται μακριὸς λόγος καὶ γιὰ τὸ μεγάλο σατυρικὸ ποιητὴ τῆς σύχρονης Ἑλλάδας τὸν Ἀντρέα Λασκαράτο. Ἀλλ' ὅ,τι λέγει γιὰ αὐτὸν ὁ μακαρίτης Καροῦσος θέλει καὶ λίγο κοσκίνισμα.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Α'

ΧΩΡΙΑΝΟΙ ΜΟΥ

Πρέπει νὰ ξέρετε, ἀδέρφια μου, πῶς ἐψὲς ἐδῶ 'στὸ Ληξοῦρι οἱ φίλοι ὁποῦ ἀπὸ καλωσύνη μου μὲ ἀγαπᾶνε ἴσως καὶ παραπάνου ἀπ' ὅ,τι μοῦ πρέπει, ἠθελήσανε νὰ βγάλουνε κι' ἐμὲ σὰν Προφαντικὸ γιὰ ὑποψήφιο τῆς νέας Βουλῆς. Τὸ λοιπὸν θὰ παρρησιαστῶ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ μ' ἐκλέξετε Ἐπίτροπο ἂν ἤναι μὲ τὸν ὁρισμό σας.

Ἀγκαλὰ καὶ μοῦ φαίνεται νὰ Σᾶς ἀκούω τί θὰ μοῦ καλαναρχήσετε.

«Μπρὲ, ἀδελφέ, τί ἔπαθες ἐφέτο νὰ μᾶς ξεφτρώσῃς καὶ Σὺ σὰ Μαυτάρι ; Ἐδῶ μεγάλα καράβια πνίγουνται καὶ σὺ βαρκοῦλα τί θελες ; Μέσα σὲ τέτοια χλαλοὴ τί πειρασμὸς σ' ἐκαβαλίκεψε νὰ γυρεύῃς καὶ σὺ Ἐπιτροπίκια, ποῦ πότε σου οὔτε γαστάλδος Ἐκκλησιᾶς δὲν ἐστάθηκες, καὶ τώρα Σοῦ βουλήθηκε νὰ Σὲ κάμουμε γαστάλδο ὅλης τῆς Κεφαλονιᾶς ; Ἡ τρέλλα Σου, Παιδάκι μου, βαθυὰ 'ναι ριζομένη.—Δὲν ἠξέρεις πῶς ἐκεῖ μέσα 'στὴ Βουλὴ γίνεται τοῦ Διαόλου ὁ χορός ; κ' ἐκεῖ χρειάζουνται ὑποκείμενα ποῦ νὰ χορεύουνε σὰν ξιφτέρια, καὶ νὰ πετοῦνε ἡ φτέρναις τους φωτιαῖς ; Καὶ σὺ ἐδὰ χόρεψες ποτέ σου τὸ συρτό; ἐδὰ ξέρεις ποῦ πάει ἡ ὁρμή του ; Δὲν 'ντρέπεσαι νὰ βάνεσαι καὶ σὺ μὲ τοὺς πρωτοχορευτάδες ; κι' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραματευτάδες!

» Ἐμεῖς ἀδελφέ, χρέος ἔχουμε πρῶτα πρῶτα νὰ ἐκλέξουμε ἀπὸ ἐκειοὺς τοὺς Ἀνομάτους ποῦ 'στὸν καιρὸ τοῦ συχωροκοπιδωμένου Οὐάρδου ὄντες μᾶς ἔψαινε τὸ σπαρο 'στὴ γλῶσσα, οἱ δύστυχοι γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος ὑπορέμανε τόσους κιντύνους καὶ λαχτάρες καὶ κινδύνους, ποῦ πότε κάνεις δὲν ἤθελε νὰ ἤναι ψύλλος 'στὸν κόρφο του.—Κι' ἔπειτα δὲν βλέπεις καὶ πόσοι ἄλλοι ὑποψήφιοι ἐβγήκανε, ποῦ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀρνηθῇ, πῶς μεταξὺ σὲ δαύτους εἶναι, Γιέ μου, ἄνθρωποι ἐξυπνοι, τίμιοι, καὶ πετζοκομμένοι 'στὰ πράματα. Ὥστε ὁποῦ σὲ συμβουλεύομε γιὰ τὸ καλὸ Σου νὰ καθόσουνε ἡσυχος, γιατὶ ὅποιος 'στὴ γῆ καθεται καλά, καὶ τὰ πέλαγα γυρεύει, ὁ Διάολος τοῦ κώλου του κουκκιὰ τοῦ μαγειρεύει».

Ναί, ἀδέλφια μου, μοῦ λέτε τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλα αὐτὰ ποῦ στοχάζεστε τὰ μετρᾶτε μὲ γνῶσι καὶ φρονιμάδα. Ἔχετε δίκιο. Πλήν, μὲ τὸ ψωμί, δὲν φταίω κι' ἐγώ. Φταῖνε ἐκεῖνοι οἱ φίλοι, ὅπου ἠθελήσανε τὴν ὕστερη ἡμέρα νὰ βγάλουνε κ' ἐμένα 'στὸ Μεϊντανι· ἢ γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεμα, οὔτε ἐκεῖνοι δὲ φταῖνε· γιατὶ τὸ κάμανε μὲ καλὸ σκοπό· φταίει ἡ τύχη μου, γιασὶ μὲ ἐπεδοκίμασε σὲ τρόπο ποῦ δὲν ἔχω οὔτε τὰ ὀμπρὸς οὔτε τὰ ὀπίσω.

Τί λοιπὸν νὰ σᾶς 'πῶ οὔτ' ἐγὼ δὲν ἠξέρω, μάρτυς μου ὁ Θεός. Νὰ σᾶς πῶ γλυκόλογα γιὰ νὰ μ' ἐκλέξετε, χαρὶ τοῦ λόγου πῶς πέφτει ἡ σταλαματιὰ μου γιὰ τὴν πατρίδα ; Μὰ σεῖς ἀνάθεμά τι πιστεύετε κι' ἔχετε ὅλο τὸ δίκιο· γιατὶ ὅποιος καῇ στὸ ζεστό, φοβᾶται καὶ 'στὸ κρύο. Νὰ σᾶς τάξω λαγοὺς μὲ πετραχήλια, πῶς θὰ κάμω τάχατες τὸν τόπο μας Μεσίρι καὶ νἄχετε τοῦ Ἀβραὰμ τὰ ἀγαθά ; Ναί, μὰ τὰ ψέματα ἔχουνε κοντὰ ποδάρια. Γιατὶ καὶ πῶς 'μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς τὸ καλὸ ποῦ μᾶς ἔχουνε τὰ χέρια δεμένα οἱ ξένοι ; χωρὶς ἔρμενα καὶ κουπιὰ Ἀϊ Νικόλα βόχθα.

Τὸ μοναχὸ ποῦ μπορῶ νὰ Σᾶς βεβαιώσω 'ς τὴ ψυχὴ ποῦ θὰ δώσω τοῦ Θεοῦ, εἶναι, πῶς ἂν θελήσετε νὰ μπᾶσετε κι' ἐμὲ σὲ τέτοιο χορὸ (ὁποῦ γιὰ τὰ δίκια ποῦ εἴπαμε ἀπάνουθε δεν τὸ πιστεύω), θὰ κολλήσω ἄσφαλτα σὰν τὴ σφῆκα σ' ἐκειὰ τὰ πρωτοπκλλήκαρα τοῦ Νησιῶνε μας, ὁποῦ γιὰ περίσσαις φοραῖς ἐκεῖ μέσα 'ς τὴ Βουλὴ τρέχοντας ἀντάμα μὲ τὴν κυράτζα προστασία γύρου, γύρου τ' ἀλωνάκι, ὕστερα ὕστερα τὴν ἐκατασκοτίσανε καὶ τὴν ἐκάμανε τὴ μαύρη κουρτουλοκούβαρι.

Ληξοῦρι ταῖς 13 Γεναριοῦ 1862.

Τὸ ἀδέρφι Σας
Θ. ΚΑΡΟΥΣΟΣ.

Υ. Γ. Δειλινὸ τῆς Ἰδίας μερός.

Ὦ τοῦ θαύματος ! ἄμα ἄκουσα τὴ αὐγὴ πῶς ἐστείλανε ἐδῶθε 'ς τὸ Ἀργοστόλι τὸν Κατάλογό μου γιὰ νὰ παρρησιασθῇ, ἔκατζα κι' ἔγραψα ἐκειαῖς ταῖς ἀπάνου ὀλίγαις ἀράδαις σὰν καϋμένος ὑποψήφιος· πλὴν τώρα τὸ δειλινὸ τῆς Ἰδίας ἡμέρας τί βγαίνει ἔξου ; Μοῦ εἴπανε πῶς ἐκειὸς ὁποῦ ἐπήγαινε 'ς τὸ Ἐπαρχεῖο γιὰ νὰ παρρησιάσῃ τὸν Κατάλογόν μου, καθὼς ἀνέβαινε τὴν σκάλα, ἀπάντησε κάποιους ὁποῦ εἶχανε κακὸ ποδιακό, καὶ σὰν τοὺς εἶδε θὰ ἀβασκάθηκε καὶ ἔτζι τὸν ἔπιασε κύλικας πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν παρουσιάσῃ κι' ἔφυγε συλλίτρεχος. Ἔ κάθε ὄμποδο πρὸς ὄφελος.

Κάλλιο ποῦ ἦλθε ἔτζι τὸ πρᾶμα· γιατὶ *ὁ Θεὸς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐφύλαξε καὶ τοὺς δύο μας, ὥστε*